

Tal dia
com
avui fa...

1
any

L'escenari post 9-N.
Els partits comencen a plantejar les estratègies polítiques per als propers mesos davant una Espanya que es mostra descol·locada.

10
anys

La Seat, al carrer.
Uns 16.000 treballadors es manifesten perquè es reconsideri l'acomiadament de 1.346 companys i Maragall s'ofereix com a mediador.

20
anys

Xantatge al rei? La fiscalia obre diligències informatives sobre un presumpte intent de xantatge al rei Joan Carles per part dels financers De la Rosa i Mario Conde.

Són faves
comptades

Martí
Gironell

Paraules

Diu el Dr. Miquel Masgrau que les paraules afecten l'ànim, però també la salut del cos. Afirmar que poden ser tòxiques o bé un antídote. Depèn. I l'Àlex Rovira sosté que la paraula sorprèn, commou, entredreix i emocional. I jo afegeixo que fereix, violenta i desestabilitza. Són punts o dards. Depèn. Comparteixo el que diuen Masgrau i Rovira que les paraules poden curar-nos, calmar el dolor, reconduir els dubtes, les ràbies i les culpes, guarir les ferides, convèncer les pors, alliberar-nos. No puc estar més d'acord amb aquesta creença que el que diem, com i quan ho diem pot ser determinant per a la nostra salut, mental, emocional i física. I, per tant, crec també que la paraula escrita pot tenir els mateixos efectes beneficiosos. Fins i

Potser no curen,
però t'animen

tot els més descreguts et podran reconèixer que potser no curen, però t'animen i et predisposen l'ànim a lluitar amb una injecció d'energia que pot ser determinant, vital, en segons quins casos. Sense anar més lluny, quan el meu fill de tres anys es fa mal, el consolem amb paraules de confort i li expliquem històries, gairebé improvisem contes per distreure'l i fer-li volar la imaginació lluny d'aquell tràngol no per fugir i evitar-lo sinó per donar-li eines que li permetin relativitzar aquell mal pas i contribuir a viure'l d'una altra manera, amb un somriure, per exemple, i així passa més ràpid. No el cures, però l'ajudes amb un estat d'ànim positiu i reforçat. I al cap d'una estona el mal ja no fa tant de mal. Això no treu, però, les cures convencionals que et guaireixen de tot. Els faig aquesta reflexió només uns dies abans que es presenti una altra edició del llibre de La Marató.

Aquest recull de contes i relats curts que des de fa vuit anys s'ha sumat a la causa que defensa aquesta iniciativa televisiva solidària. I que no pretén altra cosa que fer bo el que deiem unes línies més amunt. Que si no curen, les paraules ajuden a curar, a facilitar uns punts cap a una cura més eficient i eficaç. Que les paraules, dites o escrites, no són només paraules.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

Vuits i nous Ànims

Manuel
Cuyàs

En un antic paper, Joan Fuster manifestava el convenciment que la primera vegada que algú al món va fer servir el mot "nacionalista" va ser en aplicació als catalans. La referència la poden trobar al seu *Diccionari per a ociosos*, gran llibre. Abans que el moviment romàntic i polític del XIX encunyés la paraula, en un text del XVIII Fuster troba algú que afirma que els catalans són tractats de "nacionistes". "Nacionista", segons Fuster, seria l'arqueologia de "nacionalista", i no tenim perquè dubtar-ho. El text que Fuster reporta, un informe eclesiàstic, fa així: "Si los frares predicadors de Catalunya gozan [gosen] queixar-se y parlar amb lo degut zel de los de sa nació, al punt són tractats de nacio-

nistas." A partir d'aquí, Fuster treu conclusions que tot seguit passo a resumir-los.

Segons ell, a Europa, en aquell moment –però també ara–, hi havia dues menes de nacions: les "excel·lides" i les "frustrades". França es trobaria en les del primer apartat. Una nació formada i triomfant. Per no mou-

menada Decadència, bàsicament literària, podria enquadrar-se també entre les frustrades si no fos... Si no fos que al contrari dels germans de la llengua d'oc els catalans "gosaven queixar-se i parlar amb lo degut zel" de la seva nació.

Hi havia, doncs, una actitud de rebel·lia o de voluntat de ser i distingir-se, i per això "al punt" eren tractats de "nacionistas". "Un poble ni reeixit ni frustrat", segons Fuster. *Diccionari per a ociosos* és de l'any 1964.

L'autor s'hi preguntava si el catalanisme polític era un nacionalisme amb totes les lletres o no havia aconseguit superar l'estadi del "nacionisme" primitiu. "Ens queixem, i parlem amb «lo degut zel», i d'aquí no passem." O: "La vocació nacionalista prou que la tenim: l'adversitat ens hi empeny i obliga; ara bé, és una vocació que no arribem a satisfer."

Fuster parlaria de manera molt diferent aquest 2015. El nacionalisme ha alterat el catalanisme clàssic

i també el "nacionisme". No som una nació excel·lida però en tenim vocació, i la composició parlamentària n'és una mostra. Si hi ha "frustracions" són d'una altra índole, atribuïbles a la política petita i maniobrera. El corrent de fons hi és, majoritari i imparabile. Ahir titulava el meu article "Desànim". Avui adjuntin-hi aquest, "Ànims", com un díptic.

ANTHONY GARNER